

Marno János

Mintha álmodnád

Fogd rövide. Mintha álmodnád,
és óvatosan, nehogy fölverd magad
a hangoddal. Engedd szétmállani
a szavakat a szádban, mintha mandulát
áztatnál benne, a fogaddal csak puhítanád,
nem sejtven, mit módosítasz ezáltal
az étrendeden. Egyáltalán
fontos-e még enned? Lelkesebben váltasz
szót borúlátó, mint derúlátó alakokkal.
Az égen rosszindulatú daganatformákat
ölnenek a felhők, semmit sem kell
azért elkapkodnod. Hűvös hangot ütni meg
a hentesnél, ahová az eső bevert.
Ismerősök gyűlnek, és adják az idegent.
Ezért hálás vagy nekik. Hősködésre
többé nincs szükség, lassan bátran kelhetsz.

A régi dolgok

A forma mint a tartalom felbujtója,
fojtogatója s felajzója egyben. Hogy
mondjam. Ájult fáradtság vesz
erőt rajtam, álomban egy úszó-
medence partján tépelődöm,
beugorjak-e vagy mégse, mégsem
ugrok be, az áttetsző fóliát víznek néztem,
kissé porlepte víztükörnek,
homályosnak, hogy neves szentet idézzek,
s a medence feneke vak homályba veszett.
Zavarosabba és sötétebbe,
mely koromnak és korodnak is megfelelne,
hogy kitérjek itt romlott viszonyunkra.
Hiába jutnak eszembe a régi
dolgok, rosszul érzik magukat bennem.
És nem kínálkozik kiút számukra sem, marad
a rosszullét, amit megoszthatnak velem.
Mégsem mondanám zárt rendszernek
korhadó szervezetünket, bennünket,

amelyben ezek a régi dolgok csak úgy
felszívódhatnak még egyszer, csak
ahhoz ki kellene egyszer-egyszer
aludni is magunkat, kiásítani
a fölösleges álmok foszladékait,
a túlalvásokéit, s lesni közben fél
szemmel az ingát, merre billen most,
merre az imént, mert az idő nem
tűr ellentmondást, inkább eltűnik,
mint te, meg én, keresztűlszűrcsőlődve
a medencelefoló filterén.

Mi a kérdés

A kérdés az,
hogyan mi a válasz.

Szívem, ez csak egy százlábú

„Á, annyira azért nem sürgős.”
(egy mentőtiszt)

Honnan ez a mérhetetlen üresség
bennem, honnan, honnan nem,
honnan e kínzó ellenkezhetség,
honnan ez az elragadtatottság,
ez a viszolygás a százlábúaktól,
a fürdőkád öblétől, ahol az imént
láttam elvágtatni a lefolyó felé
egy példányt belőlük, a feleségem
csitít, azt mondja, ártalmatlan féreg,
ne csináld ezt megint, szépen kérlek, ne,
mit szólnak itt az alattunk lakó
alvók, helyesbítem, az alattunk alvó lakók,
miattuk esedezik, hogy halkabban,
mikor a szeme láttán rogyok térdre
éppen, magamra kapva valami rongyot,
netán, ha el talál hagyni az erőm,

legyen mit lehántani rólam, legyen
az mentős, mentőorvos vagy az ügyelet,
a mentősökkel szerencsém van, mindig,
minden alkalommal jól kijövök velük,
előfordul, hogy nevetgélünk együtt
az egészségügy romos állapotán,
hiszen az síralmasabb már nem is lehetne,
ez az ország az egészségtelenségügyben
jár legelől a kontinensen, mondom félmeztelenül,
tele drága tappancsokkal a szőrös mellkasomon,
helyesen mondom, mondják, és igazam
van, ha most nem vagyok hajlandó velük
tartani, pokolba a sürgősségivel,
vitesse csak be oda magát a halál,
és rázkódnak a felszabadult nevetéstől,
amitől nekem pedig helyreáll a pulzusom,
helyretolódik, Arany-szájú Hamlettel szólva,
nekik viszont sajnós ideje odébbállniuk,
rengeteg még a sürgős eset, és az
igazság az, hogy szeretik ezt a munkát
csinálni, szenvedélyükké vált, a feleségem
vezeti visszafelé őket, ki a hosszú folyosón,
a bejárati ajtóhoz, ahová én már nem látok el,
magamat pillantom csak meg a mosdó fölé
függesztett, foltos ovális tükörben,
keresem az ádámcsutkámat, hová
tűnhetett, besüppedhetett a két nyakbőr
közti bozótosba, abba a szörnyű
kiborotválhatatlan szőrfészekbe,
mi mindent nem bocsáthatok meg magamnak,
mért nem vittem többre, ha már egyszer
ide tévedtem, mért nem vittem sokra,
ehelyett semmire sem vittem, ezt
például megbocsáthatom-e magamnak,
főlösképpen hadakozva már mióta
a márkás borotvapengékkel,
ennek nem szabad tovább fajulnia,
ideje megálljt parancsolnom ennek,
iramodnék a lefolyó felé, a százlábú nyomába,
mielőtt a feleségem visszatér, és meglátja
az elvékonyult ajkamat, mely falfehér.